

Poesia i amor de Sitges en la seva Primera Festa Poètica

Anna Aguilar-Amat

Hom pot adonar-se que abans de la construcció del túnel, Sitges era, geogràficament, el darrer poble sota la influència cultural de Tarraco, separat de la província de Barcelona per la frontera natural del massís del Garraf. I això, com diu Joan Duran, vol dir terra de moros, la qual cosa, en aquest cas, és sinònima de refinaments poètics, d'hospitalitat i de subtils es de tracte i amoroses. Cèlia Sánchez-Mústich i Joan Duran, tots dos poetes sitgetans, han decidit i s'han entregat a reprendre la iniciativa de 1918 i organitzar la primera (segona) Festa de la Poesia a Sitges. Festa, que no festival ni simposi. Per això els nou poetes homenajats (José Corredor-Matheos, Gemma Gorga, Teresa Pascual, Susanna Rafart, Montserrat Rodés, Màrius Sampere, Amadeu Vidal i Bonafont, Olga Xirinacs i la sotsignatant d'aquest article) van ser rebuts per la banda municipal (la nova Pensil), regalats amb flors, herbes aromàtiques i cava, i van passejar pels carrers de Sitges amb la gent del poble, amb petites aturades emblemàtiques al Retiro, el Prado, el Palau del Rei Moro. La intenció dels organitzadors era clara: atorgar a l'acte poètic una certa importància, utilitzar els mitjans propagandístics municipals tal com es fa amb esdeveniments esportius o electorals, i per què no. Les pubilles de Sitges també ens van acompanyar fins al Mercat Vell, reconvertit en espai teatral. Allà una exposició mostrava l'essència de cada poeta representada simbòlicament en diferents vitrines. La nit del dissabte 07/07/07 va tenir lloc el recital, amb un ple total i amb gent dreta a fora, on els nou poetes van poder oferir el seu art amb la col·laboració escènica de Carme Sansa, Enric Majó i Gemma Brió, així com els músics del Garraf Carles Sarz, Carles Muntis i Isidre Ruiz. El dia abans vàrem gaudir del

La comitiva al carrer d'en Bosch

concert (amb nou peces singularitzades i triades per cada poeta) a càrrec de la pianista Teresa Martín-Santos. Maria Laffitte i els seus músics van cantar Lull a les terrasses de la Biblioteca Santiago Rusiñol, amb la complicitat de tres poetes joves: Pere Antoni Pons, Esteve Plantada i Laia Noguera. Cal esmentar la presència de les fotografies (nou, una per cada poeta) *Vestits de ceba* de Toni Vidal, així com

Rebuda dels poetes al Retiro

L'alcalde, Jordi Baijet, es dirigeix als comensals

la col·laboració de nombrosos artistes i erudits locals en la resta d'esdeveniments que van tenir lloc durant els dies següents: Vinyet Panyella (amb l'aportació d'una plaquette sobre la Festa de la Poesia de Sitges del 1918 editada per Papers de Terramar); en Josep, amb un número especial de *L'Eco de Sitges*, un vídeo-poema inspirat en els artistes per Carlos Lupprian i Santiago Krahn, paraules d'Antoni Sella, director del Retiro i de la revista cultural *La Palla* (amb l'acleariment que el nom ve d'allò de separar el gra de la palla) i de l'alcalde. És a dir, tot Sitges va agombolar, acompanyar i aplaudir els poetes en un intent que, enunciat per Vinyet Panyella, finalment ens va quedar clar: «*Ara ja sou de Sitges.*» I amb aquest sentiment hem tomat els poetes: Sitges ens ha fet seus i ens ha donat l'oportunitat de ser nostre. Ens esperen i hi anirem per la Festa Major (23 i 24 d'agost) i gaudirem la Moixiganga, i si no per Santa Tecla (la copatrona) el 23 de setembre. Aquest poble descendent de pirates i de sicilians, emparat per la Mare de Déu del Vinyet, que ha sabut mantenir les seves tradicions i tolerar el carrer del Pecat, que diu amb orgull que al Cau Ferrat no s'ha tocat ni un objecte, tal com va ser la voluntat de Rusiñol, i d'on Carner va dir que «*les seves dones tenien els ulls negres i les seves cases els ulls blaus*», ha sabut treballar en equip i estimar cada detall de l'organització en una festa poètica que sens dubte esdevindrà una cita per sempre. El comiat a la platja de Sant Sebastià va córrer a mans i veu de Joana Fort (clarinet) i Gemma Biosca, que va cantar *Zaira* (la cançó dels bohemis que fan la carretera) de Santiago Rusiñol i Enric Morera. «*A Sitges, quan algú s'enamora toquen les campanes. I ho fan cada quart d'hora!*» La poesia, és clar, enalteix qui l'alaba, i la bona poesia diu Veritat.

Poema d'amor a Sitges

Avui he tornat a Sitges.

(Cap lloc: el mar.)

Vaig inventar-me aquí l'amor perfecte,
lineal,

pur

i vaig entendre l'horitzó corbat,
esfèric, del desamor
massiu.

(Cap lloc: el mar i sempre
el mar.)

Ara he tornat, amb tu,
i he retrobat perplex a cada lloc
cap lloc: només el mar
amb tu.

Davant de les onades
et proposo inventar l'amor esfèric
imperfecte, asimètric,
impur.

Que contempli les línies perfectes
del desamor,
les línies corbades
dels cossos asimètrics,
i un centre

per fondre les nostres ànimes cansades.

Paco Cantero Sitges, 7 de juliol de 2007

Poema inèdit, llegit pel seu autor a les acaballes del
dinar que el Retiro oferí als poetes